

binava les cintes.

- Com les tornava?
- El dilluns, abans de baixar a Castelló, Vicente passava pel cine, alçava la porta metàl·lica i carregava la saca de lona que previament havia deixat jo el diumenge, després de la darrera sessió.

- De menuda he visitat la sala de la màquina i recorde dos petits foradets quadrats a la paret. Un era per a projectar la pel·lícula i l'altre per a observar el maquinista si tot estava com calia. Però sols hi havia una màquina de cinema. Aleshores com s'ho

apanyava per a completar la projecció sense talls?

- Quan passava un rotllo, enceníem els llums de la sala i els espectadors gaudien d'uns minuts de descans, era la mitja part. Els homes solien eixir a fumar al vestíbul, la canalla anava al carrer a comprar llamineries a la paradeta de la tia Vicenta. Durant el descans canviava la cinta.

- Com s'escollien les pel·lícules?

- Passava un viatjant per casa i del catàleg triàvem les que millors ens semblaven.

- La família col·laborava amb vosté?

- Sí, Rosita la cunyada, era la taquillera i Vicentica la

Famílies d'Aurelia i Vicentica, sopant al carrer.

portera del cinema.

- Recorde bé que el diumenge pel matí s'acostumava anar a llegir la pissarra i vore els quadres del cine.

- En efecte. Cada pel·lícula s'acompanyava d'uns fotografemes que donaven idea de què tractava l'argument. Tenia una graella de fusta i els clavava al bastiment, a continuació ho penjava a la dreta de la façana. A l'esquerra es mostrava la pissarra amb el títol, l'horari i la classificació moral: "Autorizada para mayores" o "Tolerada a menores". La decoració setmanal de la pissarra anava a càrrec de Victor de Colau. Ja des de menut tenia molta gràcia per al dibuix. A canvi li regalava una entrada i un duro.

Degut el gran interès polític i l'enorme influència dels mitjans de comunicació, la censura té molta importància, perquè permet a la classe dirigent tindre el control de la difusió de les idees.

- Rebia molta censura en aquell temps?

- A fi de vetllar per la moral i les bones costums, el capellà tenia la facultat de visionar abans la pel·lícula, per observar la qualificació de la cinta. Però mai va usar d'aquest privilegi. Sols em deia, rient, "Tu no m'enganyes que te la carregaràs". Mai vam tindre cap problema. Encara que alguna pel·lícula presentava cada tall!

- La qualitat de les cintes no era sempre igual.

- Per cada pel·lícula bona en rebien obligatòriament vuit o deu de fluixetes, més barates de lloguer. Durant un temps les projectaven també en dissabte, així ens les trèiem més prompte de damunt.

- Conte'm alguna satisfacció que li ha proporcionat el cinema.

- Recorde una cinta molt famosa de Sara Montiel, "La Violetera". Vaig ser el primer dels pobles de la contornada en passar-la, venien de fora a vore-la. Em va costar cara. La portava un senyor que la tenia en propietat i anava oferint-la pels cines d'Espanya. Un gran èxit de públic.

- Què recorda del NO-DO?

- Era un "noticiero documental" en blanc i negre, d'uns 20 minuts de duració. Servia de propaganda al règim. Teníem

Juan i Vicentica de novençans